

Indenrigsministeren skulde have Besøielse til, foruden hvad der allerede i Medfør af Lovgivningen tilfalder den fri Fattigforsørgelse, endvidere at tillægge samme visse nærmere angivne Indtægter. Denne Bestemmelse udgik imidlertid under Forslagets Behandling i Landstinget af Hensyn til det i afvigte Samling i Landstinget indbragte private Forslag til Lov om Tillæg til og Forandringer i Loven af 8de Marts 1856 om Tilveiebringelse af Midler til fri Fattigunderstøttelse (Rigsdags-tidenden for 1872—73 Tillæg A. Sp. 3083—88), hvilket Forslag blev undergivet 1ste Behandling i Thinget, men ikke naaede at komme til 2den Behandling. Man maa imidlertid fremdeles fastholde den i Bemærkningerne til det oprindelige Regjeringsforslag nærmere udviklede Anskuelse, der forøvrigt ogsaa vandt Tilslutning fra flere Sider under Sagens Behandling i Landstinget, at den frivillige Fattigforsørgelse saalidt som muligt bør indsnævers i Lovbundne Former, og man har derfor, idet man saaledes ikke har kunnet følge den ved det nævnte private Lovforslag betegnede Vej, troet ligesom tidligere at burde indskrænke sig til i den almindelige Fattiglov at optage de enkelte Bestemmelser vedrørende den fri Fattigunderstøttelse, som man har fundet Anledning til at bringe i Forslag. Angaaende de herhenhørende Bestemmelser i nærværende Forslags Kapitel VIII bemærkes Følgende:

Reglerne i § 73 svare til det af Fattigkommissionen foreslaaede og til den i væsentlig Overensstemmelse dermed affattede § 66 i Regjeringens oprindelige Forslag.

I § 74 er der givet Indenrigsministeren Bemyndigelse til efter Andragende fra vedkom-

mende Kommunalbestyrelse at bestemme, at Antallet af Medlemmerne af Bestyrelsen for „de Fattiges Kasse“ skal forøges. Det erkendes nemlig for at være uhenftigtsmæssigt, at der ved Loven af 8de Marts 1856 er foreskrevet et bestemt for alle Tilfælde gjældende Antal, hvorimod der, naar Forholdet ordnes som foreslaaet hvad dette Punkt angaar, vil kunne tages et passende Hensyn til de tilstedeværende Forhold, derunder navnlig ogsaa til den Bredvillighed, der maatte være tilstede hos Befolkningen i de enkelte Distrikter til ved Bidrag og personlig Opoffrelse at støtte den fri Fattigunderstøttelse.

Naaget det saaledes er forudsat, at Bestemmelserne i Loven af 8de Marts 1856 angaaende „de Fattiges Kasse“ fremdeles skulle forblive i Kraft, har man dog ment at burde give disse en saadan Begrænsning, at det bliver muligt at undgaa, at hin lovbestemte Institution kommer i Kollision med de Understøttelsesforeninger, der ad Frivillighedens Vej maatte blive kaldte til Live og Virksomhed, eller kommer til at virke hemmende paa den Tilbøielighed, der maatte være tilstede til Dannelse af saadan ne Foreninger. Hertil sigter Bestemmelsen i § 74 Nr. 2.

Da Spørgsmaalet om, hvorvidt Nogen er pligtig at modtage Valg som Medlem af Bestyrelsen for „de Fattiges Kasse“, har været Tvivl underkastet og er blevet besvaret paa forskjellig Maade, jfr. saaledes Skr. af 6te August 1858 og 25de Marts 1862 (i Reskriptsamlingen), er der i § 75 optaget den med de heromhandlede Forholds Natur formentlig bedst stemmende Regel, at Ingen er pligtig at modtage saadant Valg.